

Torroella viatja al segle XVII per viure tot el caos i color d'un carnaval barroc

L'Auditori Espai Ter acull la representació de l'obra «fetitxe» de Le Poème Harmonique, en què circ i música van de la mà per recrear amb fidelitat una festivitat «que reuneix tots els estrats socials»

«És un dels nostres espectacles fetitxe», explica Vincent Dumestre, director musical del projecte i fundador de Le Poème Harmonique, que els darrers tres anys ha introduït canvis per renovar la imatge del Carnaval barroc, que van començar a fer ara fa vint anys. «És, sens dubte, un dels espectacles que amb més plaer fem, també perquè acompanya bona part de la nostra existència i l'hem fet, com a mínim, més de cent vegades», afegeix Dumestre que, això sí, apunta que, a Catalunya, mai s'ha vist i, a l'Estat, tan sols a Madrid en una ocasió. «La música barroca i el treball circense, amb una dinàmica molt estudiada en tots dos casos perquè, tal com la música i l'escenografia segueixen els estàndards de l'època, també el circ representi els números que es feien el segle XVII». Aquesta tasca va passar per una recerca estètica i artística a Venècia i, sobretot, Roma, on els deu dies previs a la Quaresma la ciutat embogia pel carnaval. Així doncs, tot i que l'acció se situï a Venècia, Roma n'és la principal inspiració. Un personatge històric i compositor principal en el programa del Carnaval barroc, va fer justament aquest viatge: Giovanni Battista Fasolo, que si en fer música seriosa emprava el seu propi nom, a l'hora de compondre cançons més lleugeres i de caràcter popular i carnavalesc emprava el pseudònim de Maletti, tal com va descobrir Dumestre en la recerca de què va sorgir el projecte. «És interessant que un mateix compositor escrivís tant música seriosa d'òpera com música més lleugera, i sobretot que, per la segona, decidís fer servir un pseudònim», afirma el fundador de Le Poème Harmonique. Aquestes cançons, a més, podrien escoltar-se als carnivals italians del segle XVII, assegura. També a l'espectacle, on l'eufòria col·lectiva es recrea oníricament inspirant-se en relats de viatgers i cròniques locals a partir d'una sèrie d'escenes que recreen probables realitats. «Hi ha els acròbates, joglars... Al final, era una festivitat que no era única de l'aristocràcia i les elits, el que és apassionant del carnaval és que és un període que reuneix tots els estrats socials, així que intentem reproduir tots els aspectes d'aquest carnaval», assegura Dumestre. Musicalment, això fa que el viatge inclogui tant peces més sacres com cants festius i burlescos a l'estil del Lament del nas, que, sense alterar la partitura del Lament de la nimfa de Claudio Monteverdi, transforma la lletra per riure's d'una nàpia prominent. «Aquests pastiches eren molt habituals en l'època», repica el francès. Igualment, apareixen personatges com el Rei Carnestoltes o la Madame Gola, i processons que, si bé tenen orígens sagrats, van acabar burlant-se'n. El circ, que si bé en l'època «no existia, però estaria gestant-se», tal com diu Dumestre, és en l'obra un element cabdal, però això tampoc és ahistòric, «perquè sí que hi havia acròbates i joglars fent espectacles pel carnaval». En tot cas, el Carnaval barroc també té espai per la nostàlgia i tota l'emoció d'una peça com el Lamento de madama Lucia (Fassolo), però manté l'alegria i bogeria del carnestoltes com el seu element principal. L'escenografia, d'allò més curada, és part cabdal a l'hora de crear una atmosfera que, aquest divendres, farà de màquina del temps per convertir un festival de clàssic a Torroella en una festa barroca a l'estil de la Itàlia del segle XVII.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/08/19/torroella-viatja-segle-xvii-per-133392507.html>